

ENTER

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

MULTIPLE KILLERS

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

โลก ฆาต ยี่สิบ

殺手
世界

5

孤泣 Gu Qi เขียน
scimmietta แปล

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

MULTIPLE KILLERS
殺手世界
5

孤泣 Gu Qi 田恩
scimmietta แปง

MULTIPLE KILLERS
殺手世界
5

ENTER
www.enter-books.com

MULTIPLE KILLERS

殺手世界

โลกนักฆ่า 05 : Multiple Killers

孤泣 Gu Qi เขียน scimmietta แปล

《殺手世界 05 Multiple Killers》孤泣 (Gu Qi) 著

Copyright © Feel Co., Ltd. (青馬文化事業出版有限公司)

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2422-5

ภาพประกอบปก Lee Yiu Tung / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จงถนนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 179 บาท

พิมพ์บน

กระดาษคุณภาพดี

หัวใจสายตาคูณ

www.greenread.com

คำนำ

จริงๆ การรับน้องใหม่เพื่อกระชับความสัมพันธ์ระหว่างคนเก่ากับคนใหม่ เป็นกิจกรรมที่มีอยู่ในหลากหลายวงการ แต่เราอาจเว้นวงการนักศึกษาไว้สักหน่อย เพราะการ 'รับน้อง' นั้นเหมือนจะเกิดขึ้นตลอดเวลา และจบลงด้วยแจกกระสุน ใส่ว่าง หรือไม่กี่ฟันอีกฝ่ายหนึ่งเป็นชิ้นๆ อย่างไรก็ตามฟังดูมันก็น่าสนใจดีไม่ใช่ หรือ องค์กรนักฆ่าก็ไม่เคยมีการจัดการต้อนรับเด็กใหม่อย่างจริงจัง...ถ้ามันไม่มี ก็ทำให้มันมีเสียสิ แล้วพนันกันว่าใครที่จะรอด

ง่ายตายแค่นี้เอง ได้ทั้งเรื่องบันเทิง ได้ทั้งเงินหมุนเวียน

อย่างไรเสียองค์กรนักฆ่าก็เปลี่ยนชีวิตคนเป็นเงินอยู่แล้ว...มิใช่หรือ

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บีคส์

ประวัตินักเขียน

孤泣 Gu Qi หรือกุฉี แปลตามตัวอักษรหมายถึงร้องไห้ลำพัง

ชอบจินตนาการและชอบขีดเขียน

สนุกกับการรอกหักแต่ก็ไม่อยากสูญเสีย

กลัวความโดดเดี่ยวแต่ก็ชอบอยู่คนเดียว

เรื่องความรัก เข้าใจอยู่ว่าหากไม่รู้จักตัดใจก็จะทำให้ใจไม่เป็นสุข

กระวนกระวาย จึงกำลังพยายามศึกษาวิธีการอยู่

เรื่องการใช้ชีวิต เข้าใจดีว่าการทำสงครามเพื่อสร้างสันติภาพนั้น
ไม่ถูกต้อง แต่ก็เปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้อยู่ดี จึงจะใช้ตัวอักษรและ
ถ้อยความแทรกซึมเข้าไปในโลกของพวกเขาและพวกเรา ใช้เวลาทั้งชีวิตนี้
สร้างโลกอีกใบหนึ่งขึ้นมา

ยินดีต้อนรับสู่โลกของกุฉี

FB Page : lwoavie1

Official Website : www.lwoavie.com

จากใจนักแปล

คุณผู้อ่านทั้งหลาย! ทุกท่านคงสังเกตเห็นแล้วว่าชื่อเฉพาะหลายๆ ชื่อในนิยายชุดนี้เทียบเสียงเป็นภาษากวางตุ้งซึ่งเป็นภาษาที่เค้าใช้กันในกวางตุ้งฮ่องกง และมาเก๊า

อันว่าคนแปลน่านนนนเป็นลูกแต่จิว (ผู้มีทักษะภาษาแต่จิวดับด้วยสิ้นดี) ภาษาจีนที่ร่ำเรียนมาก็เป็นสำเนียงจีนกลาง ส่วนความรู้ภาษากวางตุ้งมีเพียง ยัด หยี่ ซ้ำม เซย อี้ม หลก ซัด ปาด เก้า สิบ หงอเหยฟุ้นเหนย...หมดแล้ว...

ก่อนหน้านี้ได้มบอกไปว่าเสียงกวางตุ้งในนิยายเรื่องนี้ scimฯ ได้ชมซานร่ำให้ไปขอความช่วยเหลือจากสาวฮ่องกงสุดสวย ใจดี น่ารัก เซ็กซี มีเสน่ห์ มากความสามารถ เปี่ยมจิตเมตตาคนหนึ่งซึ่งเป็นนักแปลแจ่มใสใช้นามปากกา 'เม่นน้อย'

ขอทุกท่านจงร่วมกันสวดดีเม่นน้อยคนสวย โดยชูหนังสือขึ้นสุดมือแล้วร่วมกันเปล่งเสียงว่า 'เม่นน้อยคือนักแปลผู้งามเลิศในหกภพ!' เป็นจำนวนสามรอบ อะ พร้อมกันนะ...สาม...สี่!

'เม่นน้อยคือนักแปลผู้งามเลิศในหกภพ!'

'เม่นน้อยคือนักแปลผู้งามเลิศในหกภพ!'

'เม่นน้อยคือนักแปลผู้งามเลิศในหกภพ!'

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิตยสารเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทนำ

8 โลกนักฆ่า 05 : Multiple Killers

กลางดึก

ณ โครงการอาคารชุดโลเวอร์ห้วงต่ายขึ้นเอสเตต

อาคารฟ้างหลัง ห้อง 1109

ในห้องพักมีดสลัว ห้องรับแขกเปิดเพียงโคมไฟบนโต๊ะน้ำชาเท่านั้น และในห้องก็ยังมีเตียงบงัดเป็นพิเศษจนได้ยินเสียงดนตรีที่เล่นจากหูฟังของเขา

'ของล้ำค่าต้องเก็บเป็นความลับ ซ่อนเธอไว้กับตัวฉัน ใช้สายคล้องโทรศัพท์แขวนไว้แนบกายจนลำคอเป็นรอยแดง ให้เธอมีรอยนิ้วมือฉัน ต่อไปทุกปีทุกวัน'

เพลง 'มังกรช่อม่ออย่าใช้'* ของเชี่ยถึงเฟิง

---

* 'มังกรช่อม่ออย่าใช้' เดิมเป็นคำบรรยายชกัลักษณะในคัมภีร์อี้จิง (คัมภีร์แห่งการเปลี่ยนแปลง) อุปมาถึงสิ่งที่เพิ่งเริ่มต้น แม้จะมีแนวโน้มที่ดีทว่ายังอ่อนแออยู่ ฟิงระมัดระวังไม่ทำอะไรนุ่มนวล ให้ลับคมรอเวลาที่เหมาะสมจึงนำมาใช้ประโยชน์ ในที่นี้เป็นชื่อเพลงประกอบภาพยนตร์ 'Heroes in Love' ซึ่งตัวเอกเป็นชายผู้ลุ่มหลงไปถึงขนาดเห็นเป็นเป็นหญิงสาวที่พุดคุยกับเขาได้ เนื้อเพลงเปรียบเปรยถึงความรู้สึกต้องการครอบครองที่ฝ่ายชายมีต่อฝ่ายหญิง

เขากำลังใช้สายคล้องโทรศัพท์แบบห้อยคอพันรอบลำคอเธอ
รัดแน่นจน...'เป็นรอยแดง'

รอยเลือดสีแดงคล้ายกับรอยแดงเพราะสายคล้องระคายผิวคอ
ผู้หญิงขาดใจไปแล้ว ทว่าเขายังไม่ปล่อยมือ ยังคงใช้สายคล้อง
โทรศัพท์รัดคอเธอไว้แน่น ท่าของพวกเขานี้เหมือนคู่อริกัน
ขึ้นมือนี้นอนกอดกันแน่นอยู่บนพื้น

'อย่าเที่ยวกอดจนหลงระเริง สำเร็จสำเร็จกับใครไปทั่ว นี่คือ
คำมั่นสัญญา เธอเข้าใจไหม'

เขาฮัมฮัมเนื้อเพลงของเพลง 'มังกรข่มอย่าใช้'
"เธอตายแล้ว ปล่อยมือเถอะ" ชายอีกคนเอ่ย น้ำเสียงเฉื่อยเฉื่อย
เขาไม่สนใจ ทั้งสองหลับลงแล้วออกแรงรัดคอผู้หญิงแน่นยิ่งกว่าเก่า
ประหนึ่งกำลังดื่มด่ำความสุขที่เนื้อเพลงกับความจริงมาบรรจบกัน
จวบจนเพลงบรรเลงมาถึงท่อนสุดท้าย ทำนองของกีตาร์ เบส กลอง
รุนแรงที่สุด ไร้อารมณ์ที่สุด

'สมแล้วกับที่เธอทำตัวหลงระเริง! สำเร็จสำเร็จกับใครไปทั่ว!
มีประโยชน์หรือเปล่า เธอเข้าใจบ้างไหม!'

หลังจากเนื้อเพลงท่อนสุดท้ายจบลงเขาก็ปล่อยมือในที่สุด
"แฮก...แฮก..." เขาถอนแฉกแกว่งแขนขาบนพื้น
"เธอตายไปตั้งนานแล้ว นายก็ทำเกินไปนะ" ชายอีกคนเอ่ยด้วย
น้ำเสียงสุภาพนุ่มนวล "ผู้หญิงคนนี้ก็แค่มีซู้ ที่จริงก็น่าสงสารเหมือนกัน
ที่ต้องมาตายแบบนี้"

"น่าสงสาร?" เขาโมโห "ช่างแม่งดี! เธอนอนกับผู้ชายมาตั้งกี่คน
นายรู้รีเปล่า"

"นั่นก็เป็นแค่เรื่องของคนอื่น..." อีกฝ่ายตอบ

"ไม่ต้องพูดแล้ว! เธอจะตายก็ไม่ว่า สาส์มกับความผิด!" เขามองศพผู้หญิงที่หน้ากลายเป็นสีม่วง

"เอาล่ะๆ ถ่ายรูปแล้วกลับเหอะ ไม่งั้นเดี๋ยวก็โดนเกล้าแก้ตัวอีก" ชายอีกคนเอ่ย

"มีแต่นายนี่แหละที่หัวอ่อนแบบนี้! ถ้าเป็นฉันหรือ แม่่ง ซ่ามันทิ้งไปนานละ!" เขาเอ่ยอย่างเดือดดาล

"นายอย่าทำอะไรบ้าๆ นะ คู่กันแล้วไงว่าเราต้องแบ่งงานกัน" อีกฝ่ายเอ่ยจริงจัง

"รู้แล้วว่ะ!"

เขาลุกขึ้น ใช้กล้องถ่ายรูปชนิดพิเศษบันทึกภาพ จากนั้นจึงคว้าตะกร้าสีแดงที่พกมาแล้วออกจากห้อง

เวลานี้เองโทรศัพท์ก็ดังขึ้น

"ฮัลโหล! แก่แกจางหรือครับ!"

"แม่่ง! แกหายหัวไปอยู่ไหนวะ นานขนาดนี้" ชายที่อยู่ปลายสายด่ากราด

"เปล่าครับ! ผมท้องเสีย! อยู่ห้องน้ำ จะรีบกลับเดี๋ยวนี้แหละครับ! ขอโทษด้วยครับ!" เขาตะลีตะลานขอโทษ

"ไอ้คนขี้เกียจขี้เยี่ยวเยอะ! รีบกลับมาเลยนะ! ยังมีออเดอริอีกเยอะที่ต้องส่ง!"

"ทราบแล้วครับ! จะกลับเดี๋ยวนี้แหละครับ!"

หลังจากวางสายเขาก็ก้าวออกจากห้องแล้วถอดถุงมือออก เดินลงบันไดไปหนึ่งชั้น ก่อนจะลงลิฟต์จากไป

ทำไมต้องทำแบบนี้ด้วย

ง่ายมาก ก็เพื่อจะใช้ประโยชน์จากระบบ 'ชั้นคู่ชั้นคี่' ของลิฟต์

อย่างไรเล่า

ใครล่ะจะคิดว่าคนที่เข้าลิฟต์จากชั้นคู่จะมาบนชั้นคี่
หลักฐานที่ทิ้งไว้ในห้องจะมีสายที่แผงตัวอยู่ในฝั่งตำรวจช่วยทำลาย
ให้ ทว่าในจุดอื่นๆ ก็อาจมีคนอื่นพบ 'ช่องโหว่' ได้อยู่ดี อย่างเจ้าหน้าที่
ดูแลอาคารก็จะเห็น 'เขา' อยู่ในลิฟต์

เห็น 'พวกเขา'

ดังนั้นพวกเขาจึงเลือกเส้นทางนี้แบบนี้

ถูกต้อง เขาเป็นนักฆ่า และกำลังทำ 'งานนอก' อีกอย่างในเวลา
งานหลักของตัวเอง

งานเดิมของเขาคืออะไร

บนกระเป่าเสื้อสีขาวของเขาที่เปราะคราบน้ำมันเต็มไปหมดเขียน
ไว้ว่า 'โอเวเก'

'ร้านอาหารและเครื่องดื่มโอเวเก'

เขาเป็น...เด็กส่งอาหารดีลิเวอรี่

'นักฆ่าจะดูเหมือนนักฆ่าไม่ได้'

เจ้าหน้าที่ดูแลอาคารผู้แสนจะว่างงานกำลังอ่านหนังสือพิมพ์หน้า
กีฬา

"คืนนี้แทงเซลซีดีกว่า!" เขาหยิบโทรศัพท์มากดโทรออก

"ฮัลโหล รับเดิมนทางโทรศัพท์"

เขาคุยโทรศัพท์พลางมองภาพวงจรปิดในลิฟต์

ในภาพจากกล้องวงจรปิดของลิฟต์ชั้นคู่ เขาเห็นผู้ชายถือตะกร้า
ส่งอาหาร

ที่เขาเห็นคือ...

12 โลกนักฆ่า 05 : Multiple Killers

คน หนึ่ง คน

มีแค่...หนึ่งคน

'คนที่ชอบพูดเองเออเองอย่างคุณ

ที่จริงคุณกำลังพูดกับตัวเองหรือพูดกับ...ตัวเองอีกคนหนึ่ง?'

บทที่ 1

คนส่งของนักฆ่า

Deliverer

(1)

ณ ศูนย์คอมพิวเตอร์หัวนึ่ง

ที่นี่มีอะไหล่คอมพิวเตอร์นานาชนิดวางเต็มพืดไปหมด และยังมีคอมพิวเตอร์ทั้งเก่าทั้งใหม่อีกนับไม่ถ้วน ไม่ต่างอะไรกับร้านคอมพิวเตอร์อื่นๆ ทว่าของพวกนี้ก็แค่เอาไว้อำพรางเท่านั้นล่ะครับ ความจริงที่นี้คือสำนักงานใหญ่ของเรา

สำนักงานใหญ่ของนักฆ่าอย่างเรา

ร้านคอมพิวเตอร์ปิดแล้ว ผมก้าวเข้าไปในร้าน กดรหัสชุดหนึ่งลงบนชั้นวางสินค้าที่เต็มไปด้วยเมาส์คอมพิวเตอร์ แล้วประตูมันก็เปิดออก

"ไอ้ปัญญาอ่อน! แกล่เล่นเป็นรีเปลาจะเนี่ย มันต้องร่วมมือกันไวย!"

ทันทีที่ประตูเปิดออก ผมก็ได้ยินเสียงปืนและเสียงระเบิดมือดังอีกทีก็แน่นอนว่าไม่ได้มีใครคิดจะฆ่าแกงเราที่นี้หรอกครับ เขาก็แค่กำลังเล่นเกมต่อสู้ออนไลน์

เขาคือผู้จัดการของผม เป็นลูกครึ่งจีน-ฝรั่งเศส ชื่อโตโล

ป็นี่เขาเพิ่งอายุสิบเจ็ดเท่านั้น

"อ้อก...Game over!" เขาโหยหวน "คู่ต่อสู้ระดับเทพไม่กลัวแต่กลัวที่สุดก็เพื่อนร่วมทีมควายๆ นี่แหละ! Fuxk!"

ในห้องลับแห่งนี้มีมอนิเตอร์เล็กบ้างใหญ่บ้างเต็มห้อง คนไม่รู้อาจหลงนึกว่าหลุดเข้าไปอยู่ในศูนย์บัญชาการนาซ่า โตโลทำงานในห้องนี้

"ไฮ (ใครงกระดุก) กลับมาแล้วเหอ" เขาปิดหนึ่งในจอมอนิเตอร์แล้วหันมากินบะหมี่ถ้วยที่ขึ้นอืดแล้ว

"ไอ้" ผมนั่งลงบนโซฟา "วันนี้วันหยุด มีออเดอร์ต้องส่งเยอะโคตรเหนื่อยเลย"

"ถึงได้วางแผนให้นายฆ่าผู้หญิงคนนั้นตอนไปส่งอาหารไง ฮ่าๆ!"
เขากินบะหมี่พลางพิมพ์คอมพิวเตอร์ด้วยมือข้างเดียว

เขาเป็นคนสั่งอาหารเองครับ อันดับแรกโทรไปสั่งอาหารที่
'ร้านอาหารและเครื่องดื่มไอเวเก' จากนั้นผมก็ 'ออกปฏิบัติการ' และ
แน่นอนว่าห้องที่เขาโทรสั่งให้ไปส่งอาหารไม่ใช่ห้องเป้าหมายโดยตรง
แต่เป็นห้องที่อยู่บนชั้นเลขสี่ ต่อมาผมก็แฝงตัวเข้าไปในห้อง 1109 ฆ่า
ผู้หญิงคนนั้นตาย

หลังจากงานของผมลุล่วง โดโลก็แจ้งให้ 'หน่วยเก็บกวาดสถานที่'
มาจัดการ

ส่วนผัดหมี่สิงคโปร์* กล่องที่เอามาส่งนั้นผมก็กินเองเรียบร้อย
แล้วครับ

"โดโล นายทำให้กล้องวงจรปิดของอาคารใช้การไม่ได้จนไม่เห็น
ร่องรอยใดๆ ของหน่วยเก็บกวาดเลยได้ยังไงนะ" ผมครุ่นคิด "ระบบกล้อง
วงจรปิดนั้นไม่ได้เชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต นายไม่น่าโจมตีผ่านเน็ตได้"

"ง่ายมาก ฉันไม่ต้องโจมตี 'ตัวหลัก' แค่ใช้ช่องที่อยู่รอบๆ อย่าง
มือถือของ รปภ. ก็รบกวนระบบของพวกนั้นได้แล้ว" เขากล่าว

"ไม่เข้าใจวะ"

"คลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าของมือถือ" เขาเปิดฉากแจกแจง "ความยาว
คลื่นแปรผกผันกับความถี่ ความยาวคลื่นยิ่งยาวเท่าไรหวัความถี่ก็ยิ่งต่ำ
กลับกัน ความถี่ยิ่งสูง ความยาวคลื่นยิ่งสั้น ผลลัพธ์ของมันเป็นค่าคงที่
ซึ่งก็คือความเร็วแสง นอกจากนี้พลังงานของโฟตอนแปรผกผันตามความถี่
ตามกฎค่าคงที่ของพลังค์ ความถี่ยิ่งสูง ความยาวคลื่นยิ่งสั้น พลังงาน

* 'ผัดหมี่สิงคโปร์' เป็นผัดหมี่ใส่ผัก เนื้อสัตว์ ฯลฯ ได้รับความนิยมในฮ่องกงและมาเลเซีย แต่ไม่พบใน
สิงคโปร์ ตำรับฮ่องกงใส่ผงกะหรี่ ส่วนตำรับมาเลเซียใส่ซอสมะเขือเทศหรือซอสพริก

ยิ่งมาก คลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าแบ่งได้เป็นคลื่นวิทยุ ไมโครเวฟ อินฟราเรด แสงที่มองเห็นได้ รังสีอัลตราไวโอเล็ต รังสีเอกซ์ รังสีแกมมาและอื่นๆ ส่วนฉันนะใช้..."

"ซักก่อน!" ผมเอ่ยให้เขาหยุด เพราะฟังจนมันไปหมดแล้ว "ช่างมัน เหวะ พุดง่าย ๆ ก็คือนายใช้มือถือของ รปภ. จัดการระบบวงจรปิด?"

"ใช่ แบบนั้นแหละ ขอแค่เขาโทรออกในช่วงเวลาใดช่วงเวลาหนึ่ง ก็สำเร็จแล้ว"

"แต่นายรู้ได้ไงว่าเขาจะโทรออก..." ผมคิดไปคิดมา "อ้อ! พนันบอล!"

"ฉลาด ฉันแอบจับบันทึกการโทรของเขาไปแล้ว ก่อนการแข่งขันบอล จะเริ่มเขาต้องโทรไปแทงบอลแน่นอน ฉันเลยกำชับ 'หน่วยเก็บกวาด' ให้ทำงานของพวกเขาตั้งแต่ก่อนเกมระหว่างอาร์เซนอลกับสเปอร์ในศึก ดาร์บี้แมตช์"

ผมมองชายที่ยังเป็นผู้เยาว์อายุสิบเจ็ดตรงหน้าคนนี่แล้วนึกทิ้งอยู่ในใจ เขาเป็นอัจฉริยะโดยแท้ ขณะเดียวกันก็เป็นแฮกเกอร์อัจฉริยะด้วย

ใช่ครับ แผนการฆ่าคนไม่ได้ง่าย ๆ เหมือนฆ่าไก่สักตัวในตลาด เป็นอันตราย และก็ไม่ได้ง่ายตายอย่างในละครบางเรื่องด้วย

"ไห แยะแล้ว" เขาเอ่ยอย่างจริงจังพร้อมรอยยิ้ม "เรื่องมาก่อนหน้านี้ ฉันเอาข้อมูลนักฆ่าขององค์กรนักฆ่าไปขายให้สมาคมจิงซา องค์กรตั้ง ทีมเฉพาะกิจขึ้นมาสอบสวนแล้ว!"

สิ่งที่ผมเห็นไม่ใช่ความกลัว เขากำลัง...กระชุกกระชวย!

'โดยมากแล้ว ประสบการณ์แสนสั้น หวนหายาวนาน

จากไปรวดเร็ว ฟันฟูเชื่องช้า'

(2)

ผมฟังโตโลเล่าว่าก่อนหน้าี่ตอนที่สมาคมจชชมาจากแผ่นดินใหญ่ กับองค์กรนักฆ่าฮ่องกงเราจัดเกมแข่งขันฆ่าฟันกัน สมาคมจชชก็ซื้อ ข้อมูลส่วนตัวของนักฆ่าจากเขาเอง

"งั้นนี่จะทำยังไง" ผมถาม

"ก็สนุกไง! ดูว่าองค์กรจะเจาะทะลุ 'แนวป้องกัน' ที่ฉันตั้งไว้ได้รึเปล่า!" เขาคึกเป็นพิเศษ "แต่ ณ ตอนนี้นักฆ่ามันยังไม่สำเร็จ ยังไม่รู้เรื่องเลย ว่าคนที่ขายข้อมูลให้สมาคมจชชก็คือฉันคนนี่!"

"แต่นายรู้แล้วว่าพวกเขากำลังสืบเรื่องนี้"

"ซ่าย!"

นี่แสดงว่าโตโลคุมหมากทั้งกระดานอยู่หมด กำลังจูงจุมูกพวกเขา เดินอยู่

อย่าดูถูกเด็กไม่บรรลุนิติภาวะที่เอาแต่เล่นเกมอย่างเรนโบว์ซิกซ์ แบตเทิลฟิลด์ อันซาร์ทิดไปวันๆ คนนี้เป็นอันตราย ถึงเขาจะอายุแค่สิบเจ็ด แต่กลับจูงจุมูกองค์กรนักฆ่าทั้งองค์กรได้!

"ไหนได้ตารางจัดอันดับนักฆ่าใหม่ล่าสุดมาละ" เขามองจอบนซ้าย "ยังไม่นับผู้หญิงที่นายฆ่าคีนนี่ ตอนนี้นายอยู่อันดับที่...เจ็ดสิบเอ็ด"

ผมมองไปยังจอที่เขาชี้

'ฉายานักฆ่า : ซุยหุน ไห อันดับล่าสุด : 71'

"ไหน นายเจ๋งมากแล้ว มีไอใหม่ทั้งแปดคนที่รอดจาก 'คอร์สฝึกอบรม นักฆ่า' รอบก่อนตายไปสองคนแล้ว คนนึงคาอยู่ทีอันดับสองร้อยหกสิบเจ็ด

ไม่ไปไหน" เขาเอ่ย "ไอ้นักฆ่าไม่เอาไหนคนนี่เหมือนจะชื่อ 'หมัวจิง'
(ตำรวจปีศาจ) อะไรนี่แหละ"

"แต่ก็มีคนเจ๋งกว่าฉันมั้ง" เขาจ้องตารางจัดอันดับ "เจ้าคนที่
ชื่อเลี่ยม่านเซิน (แมนสันผู้ล่า) ที่อยู่รุ่นเดียวกับฉันขึ้นถึงอันดับสิบสี่แล้ว"

"ใช่ ได้ยินว่าในช่วงไม่กี่ปีนั้นนอกจากไม่ซางเปยก็มีแค่เขานี่แหละ
ที่สร้างผลงานระดับนี้ได้" โทโลกกล่าวต่อไปว่า "แต่อย่าไปกลัว นายก็
ฝีมือช่ย่อยเหมือนกัน! ฮ่าๆ"

"ขอบคุณที่ชม"

ที่จริงคนที่ฝีมือนี้ไม่ใช่ 'ผม' หรือใครครับ แต่ก็ช่างเถอะ

"ตั้งครึ่งค่อนปีแล้วนะ ความจริงนายก็เป็นนักฆ่าเต็มเวลาได้แล้ว
ทำไมต้องกลับไปทำงานที่ร้านอาหารห่วยๆ นั้นด้วย เงินก็น้อย งานก็
เหนื่อย" เขาถาม

"ที่มาเป็นนักฆ่าเนี่ย ที่จริงก็ไม่ใช่เจตนาของฉันหรอก"

"ไม่ใช่เจตนาของนาย? ตอนนั้นนายมา 'สัมภาษณ์งาน' นี่?
คงไม่ใช่แม่สั่งให้มาหรอกนะ ฮ่าๆ!"

มุกของเขาเหยงมากครับ

"สรุปง่ายๆ นายก็ถือซะว่าเป็นการสร้างสมดุลก็แล้วกัน ถ้าต้องหา
เงินด้วยการฆ่าคนอย่างเดียว ฉันขอไม่ทำดีกว่า" ผมบิดขี้เกียจ "ฉันออกไป
ไปสูบบุหรี่หน่อยนะ"

ฉายาของผมช่ยหุน ไห ความหมายก็คือ 'โครงกระดูกที่วิญญาณ
แหลกลาย' กระทั่งวิญญาณของโครงกระดูกก็ยังแหลกลายเป็นผุยผงได้

ทฤษฎีเกี่ยวกับร่างกายและวิญญาณของมนุษย์มีการศึกษาวิจัย
จนเป็นที่ยอมรับอย่างแพร่หลายแล้ว ทว่าก็ยังมีความคิดที่น่าสนใจ
อยู่อย่างหนึ่งกล่าวว่าหลังจากคนเราตายไปแล้ว น้ำหนักของร่างกาย

จะหายไปยี่สิบเอ็ดกรัม แนวคิดนี้ถูกเรียกว่า 'น้ำหนักวิญญาณ'

คุณจะมีข้อมูลมากมายเกี่ยวกับ 'ยี่สิบเอ็ดกรัม' ในอินเทอร์เน็ตที่มีการนำแนวคิดนี้มาสร้างเป็นหนังสือด้วย แต่บทความตามอินเทอร์เน็ตที่ได้รับการพิสูจน์จากนักวิทยาศาสตร์อะไรพวกนั้น ส่วนใหญ่ผมไม่ค่อยเชื่อหรอกครับ เพราะเอาเข้าจริงใครจะไปรู้ได้ว่าข้อมูลในอินเทอร์เน็ตจริงหรือเท็จ

ก็เหมือนกับองค์กรนักฆ่า ได้ยินว่ามีนักฆ่าคนหนึ่งเอาเรื่องของพวกเราไปเขียนนิยาย แต่ทุกคนที่เคยอ่านนิยายนั้นอาจจะพากันคิดว่า เป็นแค่เรื่องแต่งในหนังสือเท่านั้น

โลกใบนี้มีพื้นที่สี่เทาเยอะแยะไปหมดแบบนี้แหละครับถึงได้น่าสนใจ

สำหรับผม 'วิญญาณ' ที่ผมรู้จักก็เป็นแค่...คนคนหนึ่ง

ผมเดินไปสูบบุหรี่ที่ท้ายซอย 'คนเดียว'

"อ้อ! (หนึ่ง) เมื่อกี้โตโลบอกว่าฉันเจ๋งด้วยละ ฮีๆ"

"รู้แล้วๆ" ผมพ่นควันบุหรี่ "อาเออร์ (สอง) นายชอบ...ฆ่าคนมั๊ย"

"ยังต้องถามอีกหรือ โคตรชอบเลย โคตรมันส์อะ!"

"ว่าแล้วเชื่อว่านายต้องตอบแบบนี้"

"ทำไมละ นายชอบสังหารได้ แล้วฉันชอบฆ่าคนมันไม่ได้หรือ"

"ฉันไม่ได้ว่าอะไรซะหน่อย" ผมมองกันขอยมีดมืดตรงหน้า "ก็แค่ฉันไม่ค่อยเข้าใจว่าฆ่าคนสนุกตรงไหน"

"นายฆ่าให้มากขึ้นเดี๋ยวก็เข้าใจเองแหละ ฮีๆ"

"ก็อาจจะ"

กลางซอยแคบที่มองไม่เห็นจุดสิ้นสุด มีผมยืนอยู่เพียงผู้เดียว...

พูดเองเออเอง

'ที่จริงคุณน่าจะผิดหวังล่วงหน้า ยิ่งไงก็ดีก็ว่าสิ้นหวังกะทันหัน'

(3)

ตั้งแต่ผมอายุเจ็ดขวบเขาก็ปรากฏขึ้นในชีวิตของผม

ผมเรียกเขาว่า 'อาเออร์'

ว่ากันตามหลักจิตวิทยา 'หลายบุคลิก' จัดเป็นโรคจิตเวช เป็นความผิดปกติที่อัตลักษณ์เกิดแยกจากกัน อธิบายง่ายๆ ด้วยวิธีที่ทุกคนรู้จักก็คือมี 'หลายวิญญาณ' อยู่ในร่างเดียว

สำหรับผม ผมไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นอาการเจ็บป่วยอะไรหรอกครับ กลับเป็นเรื่องที่มีความสุขมากเรื่องหนึ่งด้วยซ้ำไป เพราะผมไม่เคยต้องเหงาเลย

ผมเคยอ่านงานวิจัยทางการแพทย์หลายฉบับ 'การแบ่งแยกของบุคลิก' โดยมากจะเริ่มก่อตัวตั้งแต่ก่อนเจ็ดขวบ ในระยะแรกเริ่มแรกของชีวิตที่เรียกกันว่าเป็นช่วง 'หกปีทอง' หากถูกระทบกระเทือนอย่างรุนแรง หรือโดนทารุณกรรมทางกายหรือทางใจต่อเนื่องเป็นเวลานาน กัดดันอย่างหนักจนเกิดอาการทางจิต ทำให้ตัวตนในช่วงที่ถูกทรมานสร้าง 'ตัวเอง' อีกคนขึ้นมาเพื่อหลอกตัวเองว่า 'ประสบการณ์นี้ไม่ได้เกิดกับตัวฉัน'

ที่ว่าผมไม่เคยถูกระทบกระเทือนรุนแรงหรือโดนทำทารุณกรรมอะไร ยิ่งกว่านั้นก็คือวันนั้นพอผมตื่นขึ้นมา อาเออร์ก็เผลอมาแล้ว ไม่มีสิ่งบอกเหตุล่วงหน้าใดๆ ทั้งสิ้น และไม่มีอะไรเจ็บปวดใดๆ เช่นกัน ตอนนั้นผมใช้ชีวิตอยู่ในครอบครัวธรรมดาๆ ครอบครัวหนึ่ง เป็นเด็กประถมธรรมดาๆ คนหนึ่ง ที่น่าสนใจกว่านั้นคือแม้ว่าผมกับอาเออร์จะทะเลาะ

'ศีลธรรม? ฮ่า จั๊นนายเคยถามวัวตัวไหนบ้างมั๊ยว่าขอกินมันได้
รีเปล่า 'ศีลธรรม' ที่มนุษย์เป็นคนนิยมก็เป็นประโยชน์กับตัวเองฝ่าย
เดียวแหละว่า ฉันเลยรู้สึกว่าจะไม่ต้องไปทำตามทั้งหมดหรอก' อาเออร์ว่า
'อ๊ใจ ฉันมีความคิดของฉัน'

บางทีสิ่งที่อาเออร์พูดอาจจะเป็นตรรกะเพี้ยนๆ ของเขาคนเดียว
ก็ได้ แต่ผมก็เคารพความคิดของเขา

ครับ เราอาจจะไม่เหมือนพวกนักฆ่าอื่นดีบางคนทีเลือกฆ่าเฉพาะ
คนที่อยากฆ่า หรือฆ่าเฉพาะคนชั่วช้าเลวทราม แต่การที่เราไม่ช่างเลือก
ก็กลับเป็นเอกลักษณ์ของเรา ฉะนั้นขอแค่ 'ผม' ได้ภารกิจมา 'ไม่ว่าจะ
คนดีคนเลวก็จะ...ตายด้วยน้ำมือของ 'พวกเรา' ทั้งหมด

'คลังข้อมูลโลกนักฆ่า'

หน่วยงาน : องค์การนักฆ่า

ชื่อ-สกุล : จางชีวอวิน

ฉายา : ซู่ยุน ไห (โครงกระดูกที่วิญญาณแหลกสลาย)

อันดับปัจจุบัน : 71

อาชีพเดิม : คนส่งอาหารดีลิเวอรี่

ส่วนสูง : 181 เซนติเมตร

ข้อมูลโดยสังเขป : ปราบกฏอาการหลายบุคคลิกเมื่ออายุ

เจ็ดขวบ อ๊ใจนิสัยอ่อนโยน ส่วนอาเออร์โหดเหี้ยม ชีวิตปกติมี

อ๊ใจเป็นผู้ควบคุม เวลาทำงานฆ่าคนอาเออร์เป็นคนจัดการ เขา

ชอบฟังเพลงขณะฆ่าคน

'คนที่คุณเฝ้าคิดถึงอาจไม่ใช่คนที่เฝ้าคิดถึงคุณ'

(4)

ณ ร้านอาหารและเครื่องดื่มโอเวเก

วันนี้เนื่องจากที่ร้านขาดคน ผมจึงต้องมาช่วยงานหน้าร้าน

"หล่อจัง!"

"ไม่ค่อยเห็นเด็กเสิร์ฟคนนี่เลย!"

นักเรียนหญิงสองคนคุยกันขณะที่ผมกำลังเก็บแก้วและจานบนโต๊ะ
พวกเธอ แน่نونว่าคนที่พวกเธอเอ่ยถึงก็คือผมเองครับ แหะๆ

แต่ไหนแต่ไรผมก็ไม่ค่อยสนใจรูปลักษณ์ภายนอกนัก เสื้อผ้าก็ใส่
แต่ชุดที่พับอยู่ด้านนอกสุดของเก๊ะไม่กี่ชุดนั้นแหละครับ เพราะว่า...

สะดวกดี แต่สารรูปโฉมๆ แบบนี้กลับเป็นที่ชื่นชอบของสาวๆ หลายคน

ผมไม่ได้สนใจพวกเธอ แค่ทำงานของผมต่อ

"พี่ชาย ทำไมไม่ยิ้มบ้างเลยล่ะคะ" สาวคนหนึ่งถามขึ้น

"หือ?"

ที่จริงผมไม่ค่อยชอบยิ้มให้คนแปลกหน้านะครับ

"คุณสุดยุ่ เลย! พี่เท่าขนาดนี้คงมีแฟนแล้วว้ใช่มั้ยะคะ" นักเรียนหญิง
อีกคนถาม

"มีครับ"

"จริงอะ เธอสวยรีเปล่าคะ ฮึๆ"

เด็กนักเรียนหญิงสมัยนี้จริงๆ เล้ย เพิ่งเจอหน้ากันครั้งแรกก็ถาม
คำถามพรรค์นี้กับผม

"สวยเท่าพวกคุณแหละครับ!" ผมแสร้งยิ้ม "แล้วก็ชอบสวมกระโปรง
สั้นๆ เหมือนพวกคุณด้วย ฮึๆ"

"ว้าว! เข้าใจพูดไ้ช่ย่อยนะคะเนี่ย ฮึๆ!"

ไม่ครับ! ผมไม่ได้เป็นคนพูด!

"อาเธอร์ นายออกมาทำอะไร!" ผมคิดในใจ

"อ้อ! นายดูก็รู้อยู่แล้วว่าพวกเธอกำลังอ้อย จดเลยเหอะ! ศรนัดเดียว
ได้นกสองตัวงัย!"

เขาพูดอยู่ในหัวผม

"นาย อย่า ทำ บ้าๆ นะ! นายมีเทียนชินอยู่แล้ว!"

"แหะๆ แค่อ้อเล่นนี่!"

"พี่ชายเหม่ออะไรคำ ทำไมเอาแต่จ้องขาคนอื่นล่ะ!" เธอโพสท่า
ย้วยวน "ชอบเหวอคะ"

"เปล่า! พวกคุณคิดออกว่าจะกินอะไรแล้วค่อยเรียกผมนะครับ!"

ผมรีบหมุนตัวจากไปอย่างอิหลักอิเหลื่อ

สถานการณ์ทำนองนี้เกิดขึ้นประจำครับ อาเธอร์ชอบพูดสิ่งที่ผม
ไม่ได้อยากพูดออกมาแทนผม แต่ผมก็ชินแล้วล่ะครับ เรื่องเข้าใจผิดน่า
กระอักกระอ่วนแบบนี้เกิดขึ้นเยอะจนนับไม่ถ้วนแล้ว

ช่วยไม่ได้ อาเธอร์อาศัยอยู่ในร่างผมนี่นา ผมคงได้แต่เข้าใจและ
อภัยให้เขาบ้างครับ

เวลานี้มือถือของผมก็ดังขึ้น

"โตโล?"

"ไห มีภารกิจใหม่" เขาว่า "ฉันเตรียมแผนเสร็จเรียบร้อยแล้ว"

"อืม ส่งข้อมูลคร่าวๆ มาให้ฉันได้เลย"

"โอเค! บาย!"

โตโลรู้ว่าผมเข้ากะอยู่จึงเอ่ยสั้นๆ แค่มาก็ประโยคแล้ววางสายไป

ไม่นานนักผมก็ได้รับข้อความ นี่เป็นแอปฯ ที่โตโลสร้างขึ้นเอง มีแค่
พวกเราสองคนที่ใช้ได้

ผมรอจนถึงเวลากินข้าวแล้วค่อยเปิดอ่าน

'สถานที่ : เกาะกลางแจ็กเมื่อ 010901

บุคคล : สอบครูเดินจงเวณคีน 010107

วัน : อีกสามวัน'

เกาะกลางแจ็กเมื่อ? มีสถานที่ที่ชื่อนี้จริงๆ หรือ...ไม่มีทาง
อ่านไม่เข้าใจใช่ไหม หึ แห่งละครับ

พวกเราไม่มีทางตั้งหลักฐานที่เป็น 'ลายลักษณ์อักษร' ใดๆ ไว้หรอก
แถมรหัสลับนี้ก็ยังเปลี่ยนไปตามวันและเวลาอีกต่างหาก กว่าคุณจะ
รู้วิธีถอดรหัสที่ถูกต้องก็อาจเลยเวลาไปแล้ว และหา 'คำตอบ' ที่แท้จริง
ไม่เจออยู่ดี

ครับ เขาแค่ให้ผมกับโตโลอ่านเข้าใจแบบ 'เป็นปัจจุบัน' ก็พอแล้ว
ไม่จำเป็นต้องให้มีคนอื่นรู้เรื่องด้วยในวันหน้า

นี่คือรหัสที่เราใช้เพื่อไม่ให้คนอื่นรู้...

ขณะเดียวกันก็เป็น...วิธีสื่อสารอันเป็นเอกลักษณ์ไม่ซ้ำใคร

"โอ้ใจอย่าเพิ่งสนใจเรื่องอีกสามวันข้างหน้าเลย คีนนี่นายต้องนอน
เร็วหน่อยนะ" อาเอ็อร์ว่า

"ทำไมล่ะ"

"แม่ง! นายลืมหไปแล้วเหรวะ คีนนี่ฉันนัดเทียนซินไว้ไง!"

"นายไม่ได้บอกฉันซะหน่อย!"

"อ้าวเหรว ฉันลืมหไป เขาเป็นว่านายรู้ว่าต้องทำยังไงใช่ไหม?"

"รู้แล้วน่า!"

แม้ว่าเราจะ 'ใช้ความทรงจำร่วมกัน' ทว่าเมื่อฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหลับอยู่

เราก็จะไม่รู้ว่าอีกคนทำอะไรไปบ้าง

เอาแบบเข้าใจง่าย ๆ ก็คือคุณหลับไปแล้ว ไม่รู้ว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นบนโลกใบนี้

พวกเราต่างคนต่างใช้ความคิดเป็นตัวเองโดยไม่ให้อีกฝ่ายล่วงรู้ได้ หน้าซำขณะที่อีกฝ่ายนอนหลับก็จะไม่รู้เรื่องทั้งหลายแหล่ที่เกิดขึ้นกับตัวเอง

แน่นอนว่าเราแก้งหลับไม่ได้ เพราะอีกฝ่ายจะรู้

หึ ๆ พวกเรามีความเป็นส่วนตัวดีไซม์ย่ะครับ

'ลักษณะพิเศษของอาการหลายบุคลิกของชู้ยหนู ไห'

1. ตัวตนหลักและตัวตนแยกรู้ถึงการมีอยู่ของอีกฝ่าย มีสติรับรู้ร่วมกัน

2. เลือกได้ว่าจะสื่อสารกันในหัวหรือเปล่งเสียงออกมา

3. ต่างฝ่ายต่างใช้ความคิดของตนเองโดยไม่ให้อีกฝ่ายรับรู้ได้

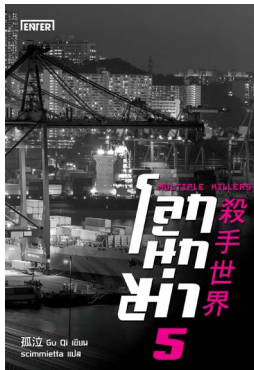
4. ทั้งสองใช้ความทรงจำ 'ร่วมกัน'

5. หลังจากหลับไปแล้วจะไม่รู้เรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับร่างกายของตนเอง

6. ไม่อาจแก้งหลับได้ เพราะอีกฝ่ายจะรู้

*'บางครั้งคำว่า 'ครอบครอง' สองพยางค์นี้
ก็ยากนักที่จะได้มาครอบครอง'*

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624225.html>